

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Z. A. B. AL.**
e. č. X
státní příslušnost X,
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 2. 2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-R2-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočníku z jazyka arabského Ing. Abderezaku Arabovi, bytem X se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši **1149 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-R2-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) cit. zák. jako nepřijatelná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je Francouzská republika (dále také jen „Francie“).
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany znovu poté, co bylo prvotní rozhodnutí v této věci ze dne 15. 1. 2020, č.j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-2020 zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 7. 4. 2021, č.j. 33 Az 5/2020-74 (dále jen „zrušující rozsudek“). Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro nepřijatelnost usnesením ze dne 20. 11. 2020, č.j. 2 Azs 134/2020-29 (dále také „usnesení NSS“)

II. Napadené rozhodnutí

3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval ze své vlasti letecky z Bagdádu do Dauhá, a odtud dále do Paříže a do Vídně. Cestoval na základě schengenského víza vydaného Francouzskou republikou. Žalobce uvedl, že si francouzské vízum vyřídil za účelem turistiky, měl jej dokonce třikrát a opakovaně na ně přijížděl do Evropy. V Brně má nějaké známé. Do Francie zpět odcestovat nechce, protože tam nikoho nezná a je tam drahé.
4. Žalovaný v průběhu řízení na základě informací ze Schengenského vízového systému zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum s platností ode dne 5. 6. 2019 do dne 1. 12. 2019 s vícenásobným vstupem a počtem dní (90). Proto žalovaný požádal Francii o převzetí žalobce. Francie přípisem ze dne 13. 1. 2020 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Po zrušení prvotního rozhodnutí a po vydání usnesení o odmítnutí kasační stížnosti žalovaný shromáždil aktualizované informace o Francii, s nimiž žalobce seznámil dne 8. 1. 2021. Žalobce byl seznámen se Sdělením Komise o Nákaze COVID-19: Pokyn k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navrácení a přesídlování č. 2020/C 126/02. Francie tento pokyn respektuje a v jeho návaznosti vydala prováděcí pokyn pro přemístění osob na své území, který žalovaný obdržel dne 17. 6. 2020. Dále žalovaný poukázal na rozsudek švýcarského soudu X (Guinea) vs. State Secretariat for Migration F-5575/2020 ze dne 16. 11. 2020. Žalobce při seznámení s podklady sdělil, že situace ve Francii se od prvního rozhodnutí ještě zhoršila, přičemž žalobce je vyššího věku, a tudíž ohroženou osobou. Zopakoval důvody, proč chce setrvat v ČR (je soběstačný, má tu byt a vydělává si na živobytí).
6. Žalovaný hodnotil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III a shledal, že důvody pro jeho uplatnění nevidí. Především uvedl, že zdravotnický systém ČR je již

několik týdnů pod rozhodně větším tlakem než francouzské zdravotnictví. Členské státy jsou po roce trvání pandemie COVID-19 rozhodně v jiné situaci než na začátku roku 2020. Francie prozatím nesuspendovala provádění transferů. K ubytovacím kapacitám žalovaný uvedl, že žadatel ani v ČR ubytovacích kapacit nemusel využít. Je soběstačný a má pravidelný přísun peněz. Francouzské vízum si vyřídil kvůli jeho snazšímu získání, čímž obešel zákon o pobytu cizinců. Skutečnost, že má v ČR své známé, není relevantní k jeho azylovým důvodům.

7. Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, neboť příslušným členským státem je Francouzská republika. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce především uvedl, že jako účastník řízení byl zkrácen na svých právech. V první řadě namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 17 téhož Nařízení.
9. V prvé řadě žalobce poukázal na nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Poukázal na judikaturu správních soudů, podle níž je žalovaný jako odborný správní orgán povinen zabývat se otázkou systémových nedostatků v příslušném členském státě.
10. Žalobce se domnívá, že žalovaný těmito požadavkům nedostál, neboť jeho posouzení podmínek ve francouzském azylovém systému (*pozn. soudu: v žalobě se mylně uvádí „německém“*) je zcela formální a paušalizované. Kromě toho žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
11. Žalobce dále poukázal na to, že domněnka vzájemné důvěry členských států EU ohledně dodržování základních práv a svobod žadatelů o mezinárodní ochranu je vyvratitelná. Neexistence rozhodnutí ESLP nebo Soudního dvora EU o nemožnosti navracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie automaticky neznamená, že správní orgán může rezignovat na posouzení aktuální situace ve Francii s ohledem na okolnosti případu dotčeného žadatele o mezinárodní ochranu.
12. Tvrzení žalovaného, že ve Francii žádají ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, znamená, že s Francií nejsou spojeny žádné obavy v souvislosti s azylovým systémem. Právě skutečnost, že Francie se potýká s takovým počtem žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nasvědčuje tomu, že azylový systém ve Francii je nadmíru zatížen.
13. Žalobce rovněž poukázal na to, že v době současné pandemie COVID-19 není vůbec vhodné realizovat jeho transfer do Francie. Žalobce letos bude mít 65 let, čímž by bylo možno jej řadit ke zranitelnější skupině obyvatelstva. I když žalovaný uvádí, že během transferu jsou zabezpečeny všechny požadované standardy, je nepochybné, že

i tak by byl žalobce při cestování vystaven zvýšenému riziku nákazy. Transfer by mohl představovat riziko pro zdravotní stav žalobce.

14. Žalobce odkázal na zprávu AIDA k situaci žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii., která uvádí, že žadatelé se musí po transferu vypořádat s několika problémy. Mezi ně patří komplikovaný postup při podání žádosti o mezinárodní ochranu ve Francii. Stejně tak jsou ve Francii problémy s ubytováním, kdy téměř polovina žadatelů o azyl nemá zajištěno ubytování. Ubytovací kapacity jsou nedostatečné a někteří ze žadatelů končí na ulicích.
15. K nedůvěře ve zdravotní systém Francie žalovaný uvedl, že vyjádřil obecně svou obavu před tímto onemocněním, a to zejm. v souvislosti s transferem do Francie. Podle názoru žalobce přijímací systém Francie neodpovídá právům žadatelů o mezinárodní ochranu a podmínky v zemi nejsou vždy bezpodmínečně dodržovány. Žalobce by byl ve Francii odkázán sám na sebe a nelze vyloučit, že by se potýkal s problémy. Žalovaný si nezajistil dostatek relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti.
16. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své úřední činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR a následně vydal nezákonné či vadné rozhodnutí.
18. Dle přesvědčení žalovaného žalobci ve Francouzské republice žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí. Francouzská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv, a proto spravedlivého procesu se žalobci dostane i ve Francii. Francouzská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Ve Francii ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce migrantů, což také nesvědčí o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému. Naopak toto svědčí o oblíbenosti a přání migrantů žít v této liberální zemi s rozvinutým sociálním systémem, která má velice vstřícný přístup k uprchlíkům.
19. S ohledem na poměrně velký počet žádostí je logické, že azylová procedura je zde pomalejší než v zemích s nižším počtem žádostí o udělení mezinárodní ochrany a mohou se v této souvislosti objevit některé nedostatky. Nadprůměrně vysoký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany v rámci Evropské unie se netýká pouze

Francie. Na úrovni Evropské unie však nebylo v současné době vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci MO a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU.

20. Pokud by situace v oblasti azylového systému vykazovala ve Francii závažné nedostatky, jak se domnívá žalobce, určitě by EU vydala stanovisko v rámci Dublinského nařízení o nenavrácení migrantů do této republiky tak, jako to učinila v případě Řecké republiky. Dále v průběhu azylové procedury na území ČR žalobce vůbec neuváděl, že by se obával přijetí a azylové procedury ve Francouzské republice, pouze sdělil, že ve Francii nikoho nemá, je tam draho, přesto odjezd do Francie bude určitě respektovat, proto jím uvedené obavy až v žalobě lze považovat za značně účelové. Závěrem lze konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno.

V. Řízení před krajským soudem

21. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 9. 3. 2021, č. j. 33 Az 4/2021-19, které nabylo právní moci ke dni 11. 3. 2021.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
23. Soud ve věci nařídil **ústní jednání** dne 9. 4. 2021, neboť žalobce takový postup soudu vyžadoval a krajský soud zároveň považoval ústní projednání věci za nezbytné. Při jednání dne 9. 4. 2021 soud za účasti žalobce, ustanoveného tlumočníka a zástupce žalovaného konstatoval obsah zrušujícího rozsudku, proti němuž sice byla podána žalovaným kasační stížnost, ale byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost (usnesení NSS o odmítnutí kasační stížnosti). Krajský soud ve zrušujícím rozsudku dospěl k názoru, že *„žalobce je osobou ve věku velmi blízkém uznávané kritické hranici seniorské populace (65 let), tudíž je třeba v souvislosti s pandemií koronaviru na něho nahlížet jako na osobu potenciálně zranitelnou, která by mohla v případě přemístění v blízké době za v zásadě nezměněného stavu věcí utrpět újmu, neboť by musela čelit v neznámé zemi komplikacím spojeným s dodržováním přijatých omezení, a to pravděpodobně bez větší péče příslušných úřadů (informační servis, poradenství a okamžité zprostředkování ubytování).*

24. *Krajský soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl, že i přes absentující podrobnější argumentaci žalobce k aktuálním podmínkám ve Francii vyhodnotil tuto změnu situace jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Jeho námitka stran nedostatků v ubytovacím systému tak dostává ve světle aktuálních událostí mnohem větší relevanci a vyžaduje, aby se jí žalovaný náležitě zabýval a shromáždil aktuální podklady pro hodnocení této otázky. Změna situace, v níž se evropské azylové systémy nalézají, vyžaduje podrobnější a přísnější hodnocení otázky, zda v každém individuálním případě přemístění nelze dovodit takové systémové nedostatky přijímacího systému přijímajícího členského státu, které by mohly způsobit závažnou újmu na zdraví cizince anebo vysokou míru ohrožení jeho zdraví.“*
25. Žalobce úvodem přednesl podstatný obsah své žalobní argumentace s tím, že už dva roky je v Brně a je spokojený. Rád by získal v ČR zaměstnání. Do Francie nechce, neboť tamější prostředí nezná a je tam draho. V ČR má své přátele. Z hlediska šíření koronaviru a nemoci Covid-19 je Francie rizikový stát. Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že zkoumal stav fungování azylového systému ve Francii a nedospěl k závěru, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům, a to ani vzhledem k šíření nemoci Covid-19. Francouzská opatření jsou v souladu s tím, jak jiné členské státy reagují na šíření pandemie Covidu-19.
26. Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že ztratil cestovní doklad (ve spisu je doložena fotografie pasu, kterou měl žalobce uloženu ve svém mobilním telefonu). Žalobce mluví anglicky i arabsky a je muslimského (šíitského) vyznání. Je ženatý a má v Iráku dvě děti. Do ČR přijel přes Paříž a Vídeň vlakem. Dříve v letech 2018-2019 pobýval také ve Finsku a v Norsku. K důvodům své žádosti uvedl, že je v ohrožení života, neboť mu šíitské milice vyhrožují zabitím a únosem. Chtěli po něm peníze a vyhrožovali mu smrtí. Proto odjel ze své vlasti a následně poslal manželku i syna do jiného města ke svým rodičům. V protokolu o pohovoru ze dne 16. 12. 2019 zejm. uvedl, že vízum získal za účelem turistiky, ale v Brně má kamarády. Ve Francii však nikoho nemá a je tam draho. Nemůže se vrátit do Iráku, takže by respektoval rozhodnutí o návratu do Francie. Podle přípisu Ministère de L'Interieur (Francie) je přijetí žalobce zpět akceptováno dle nařízení Dublin III čl. 12 odst. 4. Žalobce se má hlásit v prefektuře du Rhone a jeho přijetí je očekáváno na letišti v Lyonu.
27. Ve spisu je založena Informace OAMP ze dne 29. 11. 2019, v níž se zejm. uvádí, že podle informací AIDA z března 2019 disponovala Francie ve všech typech středisek celkovým počtem 86592 ubytovacích míst. Ačkoliv kvůli nedostatečnému počtu míst dochází od roku 2016 k navyšování kapacit, úřady nejsou schopné zajistit ubytování pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu. Krizová ubytování často neslouží jen jako dočasná ubytování, ale i jako trvalá ubytování pro žadatele o mezinárodní ochranu, např. v případě dublinského řízení. Podle informací AIDA není s žadateli o mezinárodní ochranu přijímanými v rámci dublinského systému z jiných členských států zacházeno jiným způsobem než s ostatními žadateli a závisí, v jakém stádiu se nachází jejich řízení o mezinárodní ochraně. Jejich situace se odvíjí od stadia řízení o mezinárodní ochraně ve Francii, nicméně jejich situaci komplikuje nepřítomnost finanční podpory při přijetí. Při seznámení se s podklady žalobce uvedl, že nechce

navrhnout doplnění podkladů a znovu vyjádřil přání setrvat v ČR, jelikož tu chce žít a pracovat.

28. Po zrušení prvotního rozhodnutí a odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem žalovaný pokračoval v řízení tak, že shromáždil ve věci další podklady pro rozhodnutí. Především do spisu založil potvrzení francouzské strany ze dne 17. 6. 2020, podle něhož budou transfery do Francie pokračovat od 17. 6. 2020 dále při dodržení hygienických opatření proti šíření nemoci Covid-19. Dále je ve spisu založeno stručné shrnutí rozsudku X. (Guinea) vs. Statesecretariat für Migration ze dne 16. 11. 2020 týkající se transferu zranitelné osoby (psychicky nemocného) do Španělska. Dále žalovaný aktualizoval informace o zemi původu (Informace OAMP Francie ze dne 17. 12. 2020) Seznámení se s těmito podklady proběhlo dne 8. 1. 2021. Žalobce následně do spisu doložil překlady dokladů o svém vysokoškolském vzdělání a potvrzení o praxi v oboru stavebnictví v Iráku. K situaci ve Francii uvedl, že podmínky stran šíření nemoci Covid-19 a její léčitelnosti jsou tam horší než v ČR (údajně pouze 7% úspěšnosti léčby). Žalobce má vyšší věk (65 let) a patří už do ohrožené skupiny. Chodí mu peníze z Iráku a není závislý na dávkách, chtěl by mít v ČR pracovní povolení.
29. Krajský soud provedl doplnění **dokazování** o informace z internetu o aktuální situaci šíření nemoci Covid-19 ve Francii. Sám žalobce předložil při jednání tiskovou sestavu statistiky Covid-19 – pandemie koronaviru (poslední aktualizace dne 8. 4. 2021, zdroj informací blíže neuveden), která kromě globálních dat obsahuje též tabulku dat týkajících se jednotlivých států světa. Krajský soud k důkazu přečetl řádek č. 4 této tabulky týkající se Francie, kde se uvádí celkový počet případů 4 841 308, celkový počet úmrtí 97 722, kritických případů 5626 a počet úmrtí na jeden milion obyvatel 1495. Pro srovnání k ČR tato tabulka uvádí celkový počet případů 1567 848, celkový počet úmrtí 27 466, kritických případů 1349 a úmrtí na jeden milion obyvatel 2561.
30. Dále krajský soud k důkazu provedl data získaná z internetových stránek WHO (<https://covid19.who.int/region/euro/country/fr>), která postihují týdenní vývoj pandemie ve Francii. Také z nich pramení, že k datu 8. 4. 2021 bylo dokumentováno ve Francii 96 672 úmrtí s Covidem-19. Statistika dokumentuje též vzrůst počtu nakažených i počtu úmrtí v průběhu února a března 2021. Dále soud k důkazu shrnul obsah dokumentu mapujícího vývoj přijatých opatření ve Francii v období ledna až března 2021 s názvem *Coronavirus: what is the current situation in France?* (přístupné na <https://www.completefrance.com/travel/coronavirus-2020-is-it-safe-to-travel-to-france-1-6555880>).
31. Kromě důkazů k šíření pandemie Covid-19 ve Francii krajský soud dále provedl žalobcem předložené důkazy týkající se jeho zdravotního stavu (lékařský nález ze dne 25. 2. 2021 neurologické ambulance s diagnózou chronických lumbalgie a gonartrózy – žádanka k rehabilitačnímu vyšetření z důvodu lumboischialgie). Dále žalobce předložil při jednání Smlouvu o budoucí pracovní smlouvě ze dne 1. 11. 2019 se zaměstnavatelem Golden Nars Trading Company, s.r.o.

32. K provedenímu dokazování se žalobce vyjádřil tak, že má již 65 let, má v ČR dobré vztahy. Nemá se ve Francii kam vrátit. Počty nakažených ve Francii jsou daleko větší než v ČR. Žalovaný sdělil, že si je vědom komplikovanosti situace okolo šíření nemoci Covid-19, ale i přesto má za to, že azylový systém ve Francii je funkční natolik, aby případný transfer do Francie proběhl bez problémů. Opatření proti šíření Covidu-19 jsou nyní po celé EU, naši zemi nevyjímaje. K dotazu soudu žalobce sdělil, že francouzsky nehovoří, ale anglicky ano. Chodí mu pravidelně peníze z Iráku, ale podle jeho mínění by mu to stačilo nanejvýš na pár dnů ubytování ve Francii, neboť je tam draho. Zástupce žalovaného sdělil, že mu není znám žádný aktuální oběžník francouzské strany o průběhu dublinských transferů. Vzhledem k tomu, že strany neměly další návrhy na dokazování, krajský soud je ukončil a po vypsání konečných návrhů ve věci přikročil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Žaloba **není důvodná**.
34. Krajský soud vycházel v předmětné věci ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, který obohatil v důsledku povinnosti posuzovat skutkový stav ke dni svého rozhodnutí také o poznatky týkající se současného stavu šíření nemoci Covid-19 ve Francii a aktuální listiny předložené žalobcem týkající se jeho zdravotního stavu a možnosti uplatnění na trhu práce v ČR.
35. Ohledně prvního žalobního bodu, v němž žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ohledně možných systémových nedostatků ve Francii, krajský soud uvádí následující. Především není pravdou tvrzení žalobce, že žalovaný si ohledně podmínek v přijímacím systému Francie neopatřil si žádné nové materiály a vycházel pouze z Informace OAMP Francie ze dne 29. 11. 2019. Ve správním spise je založena Informace OAMP ze dne 17. 12. 2020 (Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky), která reaguje i na problematiku pandemie koronaviru a její efekt na přijímací systém Francie. Jako podpůrné podklady lze označit také Sdělení Komise (EU) k provádění transferů podle nařízení Dublin III, jakož i sdělení francouzských státních orgánů ohledně provádění dublinských transferů.
36. V tomto ohledu krajský soud poukazuje názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020 – 29 (tzn. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti), v němž Nejvyšší správní soud zaujal názor, že „Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace

tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III.“

37. Ze zpráv o azylovém systému Francie obsažených ve správním spisu, ani z obecně známých informací nevyplývá, že by byl zdravotnický systém ve Francii v takovém stavu, že by neumožňoval poskytnutí nezbytné péče přemístěným cizincům z jiných členských států Evropské unie. Platná francouzská legislativa upravuje rozpoznávání zranitelných osob a následně vhodné procesní záruky. Citovaná Informace OAMP ze dne 17. 12. 2020 uvádí v seznamu svých zdrojů, že čerpala kupř. z informací The New Humanitarian COVID-19 ohrožuje úspěchy integrace imigrantů ve Francii (9. 10. 2020) a ze zprávy Nouzová opatření související s COVID-19 v oblasti azylu a přijímacích systémů ze dne 2. 6. 2020.
38. Oproti prvotnímu zrušenému prvotnímu rozhodnutí se žalovaný mnohem konkrétněji zabýval situací žalobce a podmínkami jeho návratu do Francie. Krajský soud zdůrazňuje, že podmínky se od jara loňského roku (2020) změnily, neboť přijímací systémy členských států EU jsou v současné době na podmínky šíření pandemie koronaviru již mnohem lépe připraveny. Tím není míněno, že by pandemie koronaviru i nadále nezpůsobovala obtíže v realizaci transferů, nicméně členské státy EU činí maximum pro to, aby dublinské transfery fungovaly podle nastavených podmínek.
39. Krajský soud nepřehlédl skutečnosti známé ze zpravodajství veřejně dostupných zdrojů (např. <https://www.businessinfo.cz/clanky/francie-koronavirus>), že ve Francii nyní panuje zhoršení podmínek šíření nákazy koronavirem (cca 29000 hospitalizovaných a celkem cca 70000 obětí), přičemž se plánuje přijetí přísnějších opatření (omezení pohybu osob). Naproti tomu v ČR naskočilo číslo obětí onemocnění Covid-19 a reprodukční číslo se pohybuje nyní okolo 0,82 a počet nakažených okolo 1900 osob.
40. K těmto otázkám soud také provedl další dokazování, a to jednak daty předloženými žalobcem (veřejné statistiky z internetu blíže neoznačeného zdroje) a dále statistiky WHO a dokumentem *Coronavirus: what is the current situation in France?* Z uvedených informací podle názoru krajského soudu plyne, že nákaza nemocí Covid-19 se šíří Evropou (Francii nevyjímaje) v určitých vlnách, kdy není snadné predikovat vývoj počtu nakažených či úmrtnosti. Krajský soud vychází z toho, že statistiky šíření nemoci Covid-19 ve Francii nedokumentují zásadně horší situaci než panuje k datu vydání tohoto rozsudku v ČR. Svědčí o tom zejm. ukazatele počtu úmrtí na jeden milion obyvatel, v nichž vychází ČR jako země podstatně tíživěji zasažené úmrtími s Covidem-19. Navíc z uvedených statistik plyne, že na počátku dubna došlo ve Francii opětovně k poklesu počtu nově nakažených osob, což lze hypoteticky přisuzovat mj. efektu přijatých opatření (národní lock-down). V tom krajský soud spatřuje zásadní změnu situace oproti loňskému jaru (2020), tedy době vydání zrušujícího rozsudku ve věci žalobce, kdy nebyly přijímací systémy členských států ještě plně připraveny na řešení problémů s pandemií koronaviru a situace v ČR byla o mnoho lepší než nyní.

41. Je tedy zřejmé, že ani při rozhodování podle stavu rozhodných okolností ke dni vydání rozsudku nelze úspěšně predikovat vývoj šíření onemocnění Covidem-19 do dalších dnů, ani případnou reakci francouzských azylových orgánů pro účely dublinských transferů. Je tedy zcela dobře možné, že bez ohledu na posouzení existence systémových nedostatků ve Francii mohou být transfery suspendovány. To však nemůže odhadnout ani žalovaný, tudíž mu nelze vytýkat, pokud provede posouzení situace podle jemu dostupných informací od kompetentních orgánů členských států EU.
42. Krajský soud tedy dospěl k názoru, že i když by odůvodnění rozhodných otázek případu týkajících se otázky systémových nedostatků zasloužilo více podrobností, nelze je označit nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň krajský soud připomíná, že žalobce v řízení před žalovaným sice vysvětlil své důvody, proč do Francie nechce být přemístěn, ale nenamítl proti francouzskému přijímacímu systému žádná objektivní tvrzení, která by měla založit představu tzv. systémových nedostatků. Samotný nedostatek ubytovacích kapacit, z něhož vycházel zrušující rozsudek, krajský soud nyní nepovažuje za natolik zásadní (při individuálním posouzení situace žalobce), aby nemohl být vyřešen v případě, že by přemístění žalobce do Francie bylo uskutečněno. Žalobce disponuje značnými finančními prostředky, které by mu v případě potřeby měly ve Francii stačit na překlenutí doby do získání ubytování ve středisku.
43. Jakkoliv žalobce náleží již k seniorskému stavu (65 let), krajský soud nedovodil, že by v jeho případě byly dány znaky zranitelné osoby se zvláštními potřebami ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu ve spojení s čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice). Je potřeba zdůraznit, že právě individuální posouzení musí stát za úsudkem, zda určitá osoba typově náležící do určité kategorie zranitelných osob skutečně splňuje znaky zranitelnosti, či nikoliv. V případě žalobce soud zdůrazňuje, že přes svůj vyšší věk je ekonomicky aktivní (což dokazuje snaha získat si práci v ČR), a nebylo prokázáno, že by žalobce trpěl nějakou závažnou fyzickou či psychickou poruchou. K lékařskému nálezu doloženému při ústním jednání krajského soudu lze konstatovat, že prokazuje pouze problémy s páteří (lumboischialgie), které jsou k věku žalobce zcela pochopitelné. Samotná potřeba rehabilitace nepochybně nevytváří překážku pro přemístění žalobce, který není upoután na lůžko a je zcela mobilní.
44. Co se týká žalobcovy snahy nalézt si v ČR práci, již doložil smlouvou o budoucí pracovní smlouvě, krajský soud v tom nespatřuje překážku pro provedení přemístění do příslušného členského státu dle nařízení Dublin III. Předně jeho pozice coby žadatele o azyl v režimu dublinského řízení (jemuž nebyl přiznán odkladný účinek) neumožňuje žalobci získání zaměstnání, protože již nemá status žadatele o azyl, ale pouze právo pobytu na území ČR. Krajský soud respektuje jeho vysokou odbornost v oboru stavebnictví, která je doložena ve správním spisu, a to včetně dlouhé praxe. Krajský soud je však za jedno se žalovaným v tom, že tyto okolnosti však nemohou bez dalšího zdůvodnit sistaci pravidel o příslušnosti členských států EU k provedení

řízení o udělení mezinárodní ochrany, a ani za použití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

45. Jakkoliv tedy mohlo být posouzení žalovaného ve vztahu k možnosti aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III na situaci žalobce značně podrobnější, krajský soud je nepovažuje za nepřekoumatelné, neboť sice stručně, ale věcně správně zdůvodňuje, proč žalovaný nesáhl k převzetí příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

46. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto rozhodl o jejím zamítnutí, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce byl v řízení neúspěšný. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný a jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.
48. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně ustanoveného tlumočnicka. Konkrétně přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 29 a § 30 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, ve znění pozdějších předpisů, a dále prováděcí vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele.
49. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 450 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky na výsledných 495 Kč, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za dvě hodiny trvání jednání dne 9. 4. 2021). Dále zvýšil odměnu o uplatněné náklady na poštovné (19 Kč). Dále tlumočnick uplatnil náhradu za ztrátu času ve výši 90 Kč, kterou mu krajský soud ve smyslu § 17 citované vyhlášky přiznal ve vyčíslené výši. Naproti tomu krajský soud nepřiznal uplatněnou náhradu za parkovné, neboť tento náklad vzhledem k sídlu tlumočnicka a možnostem využití MHD v Brně nepovažuje za nezbytný. Naproti tomu přiznal náhradou jízdné veřejnou hromadnou dopravou ve výši 50 Kč (25 Kč za jednu cestu – viz tarify MDB Brno <https://dpmb.cz/cs/jizdne>). Tlumočnick nedoložil, že je plátcem DPH, a proto mu krajský soud náhradu připadající na tuto daň nepřiznal. Celkem činí odměna ustanoveného tlumočnicka za tlumočnický úkon včetně příslušných náhrad částku 1149 Kč. Jelikož ustanovený tlumočnick není plátcem DPH, nezvýšil krajský soud odměnu o částku připadající na tuto daň. Přiznané tlumočné včetně přiznaných náhrad bude ustanovenému tlumočnickovi vyplaceno za podmínek výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 9. dubna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.